

عنوان مقاله:

بررسی میزان سازگاری محلات شهری با اصول نوشهرگرایی (مطالعه موردی: شهر هیدج)

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم جغرافیا، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حامد نقی لو - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل

محمدحسن یزدانی - استاد گروه برنامه ریزی شهری، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل

سامان ابی زاده - استادیار گروه هنر و معماری دانشگاه پیام نور، تهران

خلاصه مقاله:

دیدگاه مدرنیسم از دهه ۱۹۷۰ به واسطه آشکار شدن ضعف و مسائل ناشی از طرح ها و برنامه ها بر اساس این نگرش، ضعیف شد واز دهه ۱۹۸۰ تا ابتدای دهه ۱۹۹۰ بسیاری از شهرسازان در ارتباط با مسائل شهری از قبیل فرسودگی مراکز شهری، پراکنده سازی مبتنی بر خودرو، گسترش افقی شهرها و زوال شهرها نظریه هایی را ارائه دادند که تکامل این نظریه ها منجر به ظهورنهیض نوشهرگرایی، مبتنی بر شهرسازی انسانگرا، گردید. هدف اصلی تحقیق، بررسی میزان سازگاری محلات شهر هیدج با اصول نوشهرگرایی میباشد. پژوهش موجود از نوع تحقیقات توصیفی- تحلیلی و از نظر ماهیت کاربردی میباشد. گردآوری اطلاعات در خصوص مبانی نظری به صورت کتابخانه ای صورت گرفته است که شامل بحث های نظری، پیشینه تحقیق و ادبیات موضوع می باشد و از تکنیک پرسشنامه برای اطلاعات ساکنین استفاده شده است. برای تجزیه و تحلیل اطلاعات گردآوری شده از نرم افزار SPSS و آزمون فریدمن و t تک نمونه ای استفاده شده است. نتایج بدست آمده بیانگر آن است که شاخص اختلاط وتنوع کاربری سازگاری بیشتری نسبت به سایر ابعاد نوشهرگرایی در شهر هیدج دارد و شاخص اختلاط و تنوع کاربری و شاخصارتباطات و حمل و نقل از وضعیت نسبتا مطلوبی برخوردار هستند. با توجه به نتایج تحقیق، ایجاد مسیرهای پیادهراه و بازسازیپیاده راه های موجود بخصوص در معابر فرعی؛ افزایش کاربری های جاذب جمعیت و کاهش کاربری هایی که از جذب جمعیتخودداری می کنند؛ فرهنگ سازی و تشویق مردم به پیاده مداری و ... پیشنهاد می گردد.

کلمات کلیدی:

نوشهرگرایی، سازگاری، محله های شهری، شهر هیدج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1376118>

